

РЕШЕНИЕ

№ 1227

гр. Пловдив, 12.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330201153 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от М.З.Н., ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез адв. Д.Т. **против** Електронен фиш серия К № 3074892 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, издаден от ОДМВР – Пловдив, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **100 (сто) лева** за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат подробни доводи за незаконосъобразност и за необоснованост на атакувания електронен фиш (ЕФ). Моли се за неговата отмяна, както и за присъждане на сторените по делото разноски. С допълнително писмено становище с вх. № 21818/18.03.2022 г. от адв. Д.Т., с пълномощно по делото, се поддържа жалбата и се излагат допълнителни доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и за недоказаност на деянието. В съдебно заседание, редовно призована, жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна с писмено становище от *** Г.Б., приложено на лист 2 от делото, оспорва жалбата и поддържа електронния фиш. Твърди при издаването му да не са допуснати съществени процесуални нарушения и същият да съдържа всички задължителни реквизити на съдържанието си. Взема становище ясно да е посочено мястото на извършване на нарушението, както и правилно да е определен размерът на административното наказание глоба. Поддържа нарушението да е установено с одобрен тип средство за

измерване, което да е годно за употреба към датата на деянието, както и да е отчетена максимално допустима грешка от 3 км/ч в полза на водача от измерената скорост. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, а електронният фиш да бъде потвърден. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, редовно призована, въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от М.З.Н., спрямо която е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от електронния фиш е връчен на жалбоподателката на 01.02.2022 г. съгласно справка от системата АИС АНД на лист 16 от делото, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган на 07.02.2022 г. съгласно датата на пощенското клеймо, поради което срокът по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, поради което атакуваният електронен фиш следва да бъде потвърден по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 25.09.2019 г. в 11:54 часа в гр.Пловдив, на бул. „Санкт Петербург“ до № 63 жалбоподателката М.З.Н. управлявала собствения си лек автомобил „Пежо 307“ с рег. № *** със скорост на движение от 79 км/ч при разрешена максимална скорост за населено място от 50 км/ч. Движението на автомобила с посочената скорост било заснето и установено с мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M с № 648. Стойността на измерената скорост от техническото средство била 82 км/ч, като след приспадната максимално допустима грешка от „минус“ 3 км/ч била установена стойност на скоростта на движение от 79 км/ч, при което било изчислено, че е налице превишаване на разрешената скорост с 29 км/ч.

За това деяние и на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП против жалбоподателката Н. бил издаден обжалваният Електронен фиш серия К № 3074892, с който ѝ било наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните и проверени по делото писмени доказателства:

От Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 (лист 58 от делото) се установява, че процесното техническо средство тип TFR1-M е от одобрен тип и е вписано в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 със срок на валидност до 24.02.2020 г.

От Протокол № 8-32-18 от проверка на мобилна система за видеоконтрол

TFR1-M (лист 61 от делото) се изяснява, че процесното техническо средство с № 648 е преминало последваща метрологична проверка на дата 26.10.2018 г. със заключение, че съответства на одобрения тип. Установява се и че максимално допустимата грешка при измерване на скоростта е +/- 3 км/ч при движение до 100 км/ч.

От Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 1030p-25521/26.09.2019 г. (лист 59 от делото) се установява, че на дата 25.09.2019 г. мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с № 648 е заснела статични изображения с номера от 16491 до 16514, с начален час на работа 11:30 ч. и краен час на работа 15:28 ч. и с място на контрол гр. Пловдив, бул. „Санкт Петербург“ № 63 в посока от изток към запад, където е действало общото ограничение на скоростта за движение в населено място от 50 км/ч.

От изготвените статични изображения във вид на снимков материал от клип № 16494 от радар TFR1-M № 648 се изяснява, че е измерена скоростта на движение на лек автомобил с рег. № ***, стойността на измерената скорост е 82 км/ч, а заснемането е извършено на 25.09.2019 г. в 11:54 часа. Възраженията срещу доказателствената стойност на статичните изображения поради липса на подпис съдът намира за неоснователни, поради което ползва снимковия материал при постановяване на решението си и приема, че на същия следва да бъде призната доказателствената стойност съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. Възражението на жалбоподателя за необходимост от подпис не намира легална опора, като в тази връзка следва да се отбележи, че за използването на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение, включително и за изготвяните при работата им статични изображения във вид на снимков материал има **изрична** нормативна уредба с Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Това прави неприложимо търсената от жалбоподателя аналогия с други нормативни актове и привнасянето на правила от тях, които не са предвидени досежно изготвяните от АТСС снимки. Съгласно чл. 16, ал. 3 вр. с ал. 1 от Наредбата данните за нарушенията се предоставят като отпечатано статично изображение във вид на снимков материал, но без да е предвидено задължение за неговото подписване от определено длъжностно лице. Конкретно разпоредбата на чл.163, ал.7 от НПК касае изземване на компютърни информационни данни, които са открити у трето лице, което съществено се различава от процесната хипотеза по изготвяне на снимковия материал от АТСС. По тези съображения разгледаното възражение е неоснователно.

От справка за собственост на МПС с рег. № *** се установява, че същото е собственост на жалбоподателката М.З.Н.. Установява се още, че лицето А.В.Ш. е посочено като подал/получил свидетелството за регистрация.

От писмо с вх. № 31107/18.04.2022 г. от директора на Общинско предприятие „Организация и контрол на транспорта“ при Община Пловдив (лист 63 от делото) се изяснява, че към дата 25.09.2019 г. административен адрес бул. „Санкт Петербург“ № 63 попада в границите на град Пловдив, а

разрешената максимална скорост за водачите на ППС на посоченото място и към тази дата е 50 км/ч.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

Обжалваният в настоящото производство електронен фиш е издаден в съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за задължителните реквизити на съдържанието си. В същия са посочени: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението – ОДМВР Пловдив; мястото – гр. Пловдив, бул. „Санкт Петербург“ до № 63; датата – 25.09.2019г.; точният час на извършване на нарушението – 11:54 часа; регистрационният номер на МПС – ***; собственикът, на когото е регистрирано превозното средство – жалбоподателят М.З.Н.; описание на нарушението – управление на лек автомобил с превишена скорост от 79 км/ч при максимално разрешена скорост от 50 км/ч; нарушената разпоредба – чл. 21, ал. 1 от ЗДвП; размерът на глобата – 100 лева; срокът, сметката и мястото на доброволното ѝ заплащане – четиринадесет дневен срок, в БНБ, по указаната банкова сметка.

В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя за пороци, свързани с реквизитите на съдържанието на електронния фиш. Тези задължителни реквизити са *изчерпателно* изброени в разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП. Посоченото в жалбата обстоятелство – дата на издаване на ЕФ, не попада сред тях. Непосочването на обстоятелства, които **не са част** от нормативно установено задължително съдържание на електронния фиш, не представлява процесуално нарушение и не обосновава отменително основание. Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална спрямо чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Не се споделя твърдението, че непосочването на дата на издаване на електронния фиш препятства преценката за спазване на давностните срокове за реализиране на административнонаказателната отговорност на дееца. Съдът служебно следи за спазването на този срок и в случая давността не е изтекла, тъй като деянието е извършено на 25.09.2019 г. При осъществяване на отговорността на нарушителя чрез издаване на електронен фиш **не намират приложение** сроковете по чл. 34 от ЗАНН - така *Решение № 2278 от 24.11.2021 г. по к.а.н.д. № 2294/2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2114 от 10.11.2021 г. по к.а.н.д. № 2165/2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*. В случая не се съставя акт за установяване на административно нарушение, не са предвидени два етапа, подобно на общия процес по ЗАНН с повдигане и предявяване на обвинение и налагане на наказание. Електронният фиш съчетава и двете. Давностният срок тече от датата на извършване на деянието, като отговорността на нарушителя е ангажирана преди да е изтекъл 3-годишен давностен срок, който в случая е бил и **прекъснат** с образуването на съдебното производство.

Институтът на електронния фиш въвежда специален ред за ангажиране

на административнонаказателната отговорност на лицата за точно определени административни нарушения. Отнася се до специфични по своя характер нарушения, при които законодателят с цел защита на особено важни обществени отношения – живота и здравето на участниците в движението по пътищата, е въвел възможността отговорността на нарушителите да се ангажира по специалния ред. Този законодателен подход въвежда изключение от общия ред за реализиране на административнонаказателна отговорност, при който АУАН следва да се състави в присъствието на нарушителя. Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административни нарушения и за издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по издаване на електронните фишове. В случая, тъй като нарушението се установява от автоматизирана система, то датата на установяването му и датата на издаване на електронния фиш неминуемо съвпадат - така изрично *Решение № 288 от 21.02.2022 г. по к.а.н.д. № 3087/2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.*

Процесното нарушение е извършено на 25.09.2019 г., от който момент тече и тригодишната давност за административнонаказателно преследване по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, респективно от тази дата е започнала да тече и абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК в размер на четири години и шест месеца. С образуване на съдебното производство давността е прекъсната и е заместена с нова тригодишна давност. По тези съображения не е изтекла нито общата давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, нито абсолютната давност по 81, ал. 3 от НК, като видно преценката за спазването на давностните срокове, противно на твърдяното от жалбоподателя, не е препятствана, поради което разгледаното възражение е **неоснователно**.

Използваното за установяване на нарушението техническо средство тип TFR1-M е мобилно съгласно § 6, т. 65, б. „б“ от допълнителните разпоредби на ЗДвП. При служебно извършената проверка съдът установи, че не са допуснати нарушения на процедурата по установяване на процесното нарушение посредством използването на мобилно автоматизирано техническо средство. Съставен е протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., приет като писмено доказателство по делото. Надлежно е удостоверено в протокола, че АТСС е разположено и настроено съгласно изискванията за обслужване на производителя и нормативните предписания. Доказано е, че процесната хипотеза не попада в приложното поле на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Нарушението е установено с мобилно АТСС, но не във време на движение – в протокола е удостоверено, че измерването е в стационарен режим, поради което не е имало забрана за санкциониране на деянието с електронен фиш.

Установяването на нарушението е извършено в съответствие с нормативно предвидената процедура и при използването на одобрен тип средство за измерване. Налице е ясна връзка между процесния ЕФ и изготвените статични изображения от клип № 16494 от радар TFR1-M № 648.

От протокола за използване на АТСС с рег. № 1030p-25521/26.09.2019 г. се установява, че работата с техническото средство е започнала на 25.09.2019 г. в 11:30 часа и е приключила в 15:28 часа на същата дата. За този времеви интервал първото статично изображение е с пореден № 16491, а последното - с № 16514. Процесната снимка е с № 16494 и следователно е заснета от техническо средство TFR1-M с № 648 на дата 25.09.2019 г.

С § 1, т. 2, б. „б“ от Закон за изменение на Закона за движението по пътищата (Обн. ДВ бр. 54 от 05.07.2017 г.) е отменен чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДВП, поради което към датата на извършване на нарушението – 25.09.2019 г., мястото за контрол с АТСС не следва да бъде обозначавано с пътен знак Е24, както и точната му локация не се оповестява чрез средствата за масово осведомяване или в интернет страницата на МВР. Следователно липсата на тези обстоятелства не представлява нарушение на процедурата и не засяга нейната законосъобразност.

Не се споделя възражението да е допуснат порок в процедурата по установяване на нарушението поради липса на снимка на разположението на АТСС. Изискването по чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за съпровождане на протокола със снимка на разположението на уреда се отнася единствено до средствата за измерване, които са временно **разположени на участък от пътя**. Такива например са преносимата система за контрол на скоростта на МПС тип ARH CAM S1 или видео-радарната система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип Cordon M2. Процесното нарушение обаче е установено с мобилна система за видеоконтрол тип TFR1-M. Същата е била разположена не на участък от пътя, а в служебния автомобил с посочен в протокола регистрационен номер (РВ 5357 ВС) и на мястото, на което е осъществяван видеоконтролът. В разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. са описани различните хипотези за разположение на АТСС. Следователно в случая не се касае за техническо средство, временно разположено на участък от пътя, поради което изискването за съпровождане на протокола със снимка на разположението на уреда е неприложимо към настоящия казус. В този изричен смисъл е и съдебната практика на административните съдилища в страната – така *Решение № 2049 от 13.11.2020 г. по к.а.н.д. № 2089/2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1014 от 20.05.2021 г. по к.а.н.д. № 324/2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 2041 от 29.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1728/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 854 от 02.05.2019 г. по к.а.н.д. № 725/2019 г. на Административен съд – Бургас*; *Решение от 02.12.2019 г. по к.а.н.д. № 391/2019 г. на Административен съд – Стара Загора*. Доколкото се касае за хипотеза на автоматизирано техническо средство, инсталирано в служебен автомобил, то достатъчно е наличието на снимка на самия автомобил, в който е функционирало АТСС - така *Решение № 1853 от 15.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1654/2021 г. на Административен съд – Пловдив*. Снимката е приложена на лист 60 от делото, тя е на служебен автомобил със

същия рег. номер, посочен и в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., а също така е и подписана.

Възражението за липса на вписана дата върху снимката на лист 60 от делото е също неоснователно, като Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. не поставя такова процесуално изискване за редовност на снимката - така *Решение № 2448 от 14.12.2021 г. по к.а.н.д. № 2735/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*. Същевременно дори и в случаите, когато представянето на снимка на разположението на уреда е било необходимо, то липсата на такава в съдебната практика не се цени като процесуално нарушение, което да е от категорията на съществените и не представлява самостоятелно основание за отмяна на електронния фиш – така *Решение № 658 от 08.04.2020 г. по к.а.н.д. № 3825/2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1947 от 14.10.2019 г. по к.а.н.д. № 2413/2019 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1036 от 19.06.2020 г. по к.а.н.д. № 1090/2020 г. на Административен съд – Пловдив*. Това е така, тъй като хипотетичната липса на снимка на разположението на уреда не ограничава правото на защита на дееца, не пречатства възможността му да узнае срещу какво обвинение от фактическа и правна страна трябва да се защитава, нито създава пречка пред съдебния контрол. В настоящата хипотеза обаче, както се посочи, предвид вида на конкретното АТСС, което е монтирано в служебен автомобил, то липсва каквото и да е нарушение на процедурата.

Възраженията срещу начина на връчване на електронния фиш са неотносими към преценката за неговата законосъобразност и обоснованост. Връчването на електронния фиш е действие, последващо неговото издаване, поради което евентуални пороци при връчването не засягат самото съдържание на фиша, нито вече приключилата към този момент процедура по неговото издаване. Връчването на ЕФ не е и елемент от производството по налагане на административното наказание, а има значение за теченето на сроковете за обжалване пред съд и преценката дали този срок е спазен в случай на подаване на жалба. В настоящия случай съдът е приел жалбата за допустима като своевременно подадена, с което жалбоподателят е реализирал в пълнота своето право да предизвика обжалване пред съд на електронния фиш, а правото му на защита не е нарушено по никакъв начин - така *Решение № 820 от 09.05.2022 г. по к.а.н.д. № 604/2022 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 432 от 14.03.2022 г. по к.а.н.д. № 3248/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 845 от 15.04.2019 г. по к.а.н.д. № 352/2019 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив*. Все в тази връзка неоснователно е и възражението за процесуално нарушение поради невръчването на декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП на жалбоподателката. Подаването на такава декларация не е задължителен етап от производството по издаване на електронен фиш, а е право на собственика на превозното средство, чието упражняване зависи единствено от неговата воля. За наказващата

администрация не съществува правно задължение да изисква такава декларация преди да издаде ЕФ, нито да връчва екземпляр от нея заедно с фиша. В случая след като жалбоподателката Н. е получила процесния електронен фиш, тя е решила да обжалва същия пред съд, като е подала жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство. По този начин тя съзнателно е избрала този от различните ѝ възможни пътища на защита, включително се е съгласила да не въвежда в процеса твърдение, че друго лице е управлявало автомобила към датата и часа на извършване на нарушението - така *Решение № 1988 от 27.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1969/2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив*. По никакъв начин правото ѝ да подаде писмена декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП не е ограничено по делото.

Неоснователни са и възраженията срещу доказателствената стойност на протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Не всяка непълнота при попълването на реквизитите на съдържанието на протокола автоматично се квалифицира като съществено процесуално нарушение и не влече задължителна отмяна на ЕФ. В настоящата хипотеза съдът приема, че протоколът съдържа минимално необходимото си съдържание, определящо го като документ от съответния вид, поради което доказателствената му стойност следва да бъде зачетена в процеса. Надлежно са изпълнени *всички* съществени реквизити, които позволяват съдебния контрол за законосъобразно използване на мобилно АТСС: попълнени са датата на използване, вида и номера на техническото средство, мястото на контрол, приложимото ограничение на скоростта, режимът на измерване и посоката на действие, поставен е и подпис от служителя, който е настроил и привел в работен режим средството за измерване. Нито едно от възраженията на жалбоподателя не обосновава съществено процесуално нарушение. Следва да се отбележи и че при пореден номер 16491 на първото заснето статично изображение и номер 16514 на последното, то общият брой на заснетите изображения е именно 24, а не 23, както се твърди в жалбата. Непопълването на графата за разстояние на техническото средство до пътен знак, с който е въведено ограничение, също не влече нередовност на протокола. Никъде в обстоятелствената част на ЕФ не се твърди, че стойността на максимално допустимата скорост в процесния пътен участък е била сигнализирана с пътен знак. От фактическа страна твърдение за поставен пътен знак липсва. Такъв извод липсва и от правна страна, тъй като жалбоподателят е наказан за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а не по ал. 2 на същия член. В случая приложимото ограничение на скоростта се определя по реда на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и следва от общата забрана за превишаване на посочените скорости при движение в населено място. В протокола ясно е отбелязано, че приложимо е общото ограничение на скоростта от 50 км/ч, което автоматично е направило неприложима графата за вид на пътен знак и неговото разстояние до техническото средство. Вписване на разстоянието до табелата за начало и край на населеното място е неприложимо, като графата в протокола се отнася

единствено до знаци, с които се въвежда определено ограничение на скоростта, какъвто е пътният знак В26 - така изрично *Решение № 1539 от 22.07.2021 г. по к.а.н.д. № 1312/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*. Все в тази връзка непопълването на опцията „НЕ“ в графата „пътен знак за ограничение“ не внася абсолютно никаква неяснота, след като в предходното поле ясно е вписано, че е приложимо „общо ограничение на скоростта 50 км/ч“. Относно графата за дигитална снимка по делото вече беше изяснено, че снимка на разположението на техническото средство в случая не е необходима, тъй като то не е разположено на участък от пътя, а е монтирано в служебен автомобил. Предвид липсата на снимка, то не е пречатствана никаква възможност да се осъществява връзка между протокола и такава снимка. Относно връзката между протокола и статичните изображения от клип № 16494, то тя се прави от датата, часа, мястото на заснемане, вида и номера на техническото средство, посоката на задействане и не на последно място номера на самата снимка.

В заключение относно тази група възражение следва да се посочи, че преценката за същественост на пороци при реквизитите на протокола следва да се прави не изолирано, а да се основава на съпоставка с всички останали попълнени реквизити, както и с останалите писмени доказателства по делото. В този смисъл съдебната практика е категорична, че не всеки недостатък в протокола задължително представлява съществено процесуално нарушение, ако обективната истина е разкрита от останалите събрани доказателства - така *Решение № 2370 от 01.12.2021 г. по к.а.н.д. № 2644/2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2319 от 25.11.2021 г. по к.а.н.д. № 1973/2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*.

По приложението на материалния закон съдът намира, че от събраните и проверени по делото доказателства по категоричен начин се установява, че жалбоподателката Н. е извършила от обективна и субективна страна административното нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. От **обективна страна** на 25.09.2019 г. в 11:54 часа в гр. Пловдив, на бул. „Санкт Петербург“ до № 63 жалбоподателката е управлявала собствения си лек автомобил „Пежо 307“ с рег. № *** със скорост от 79 км/ч при разрешена максимална скорост за населено място от 50 км/ч. Така направеното описание позволява мястото на извършване на нарушението да бъде отграничено от кое да е друго място в обективната действителност, като същевременно не възниква никакво съмнение или неяснота къде точно е осъществено движението на процесния автомобил в нарушение на установените правила, както и че това е станало в границите на населено място. Противно на твърдяното от жалбоподателя, описанието на мястото на деянието е достатъчно конкретно, като е сведено до определен административен адрес на територията на град Пловдив, който е уникален, т.е. не е дублиран и съдържа посочване на конкретен номер по протежението на булеварда, с което е постигната пълна индивидуализация на мястото. Същевременно от доказателствата по делото /протокол за използване на АТСС/ се установява, че именно на това място е осъществяван

видеоконтролът за спазване на правилата за движение с процесното техническо средство TFR1-M № 648 към 11:54 часа на 25.09.2019 г.

В обстоятелствената част на ЕФ е записано, че нарушението е извършено в гр. Пловдив, на бул. „Санкт Петербург“ до № 63, като е действало ограничение на скоростта за **населено място** от 50 км/ч. При това описание, съдържащо ясно и конкретно определено място в границите на град Пловдив, поддържаното от жалбоподателя становище, че все пак не му било ясно дали административният адрес попадал в границите на града, е категорично несподелимо и ако е имало съмнения у наказания, то те не се дължат на дефицити на описанието на нарушението. По делото като писмено доказателство е събрана справка от Община Пловдив на лист 63, от която се установява, че посоченото в ЕФ място **попада** в административните граници на населеното място град Пловдив, както и че към датата на деянието 25.09.2019 г. приложимото ограничение на скоростта е 50 км/ч. По тези съображения неоснователно е възражението за недоказаност на тези обстоятелства. На колко метра от табелата за начало и край на населеното място се намира адресът бул. „Санкт Петербург“ № 63 е напълно ирелевантно, след като доказано по делото този адрес е в границите на населеното място и приложимото там ограничение на скоростта е 50 км/ч. При тези факти необходимост да се измерва разстоянието до табелите Д11 и Д12 не възниква.

Възражението за допуснато съществено процесуално нарушение поради непосочване на посоката на движение на автомобила също е неоснователно. Това е така, защото жалбоподателката е санкционирана за неспазване на режима на разрешената максимална скорост в населено място, където е приложимо общо ограничение на скоростта и за същото няма необходимост да е сигнализирано с пътен знак В26. Възражението би било относимо, ако трябваше да се изследва дали жалбоподателката е съобщила поведението си именно с такъв пътен знак и за преценката дали той е наличен в конкретната посока на движение. Не такава е процесната хипотеза, като в случая достатъчно е да се докаже, че движението е в границите на населено място, което условие е изпълнено по делото. Същевременно каква е посоката на движение е и доказано от събраните доказателства, като в протокола за използване на АТСС с рег. № 1030р-25521/26.09.2019 г. изрично е отбелязано, че посоката на движение на контролираните МПС е от изток към запад. Възражението, че описанието на посоката по този начин е неясно и лаконично е напълно несподелимо. Напротив, на бул. „Санкт Петербург“ до № 63 в град Пловдив е възможно движение само в една посока, което да бъде от изток към запад. Ясно е посочено и направлението на движението, тоест от коя и към коя посока се е движил автомобилът. В протокола е удостоверено и че посоката на задействане на АТСС е при движение на приближаващи към техническото средство МПС, като от статичните изображения се установява, че в такава посока се е движил и процесният лек автомобил „Пежо 307“ с рег. № ***.

Неоснователно е и възражението посочените в снимката към ЕФ координати да обозначават място, попадащо на територията на село Куртово Конаре. При обосноваване на възражението е налице изопачаване на доказателства. По делото са представени справки, изготвени от жалбоподателя, но видно е, че географските координати в тях **са различни** от тези в статичните изображения от клип № 16494 от радар № 648. Вписаните в процесната снимка географски координати са северна ширина 42°08.3652 и източна дължина 24°46.4541, докато изготвените от жалбоподателя справки отбелязват място със северна ширина от 42°05.01.2 и източна дължина 24°27.52.4. По тези съображения представените от жалбоподателя справки не доказват тезата му, същите са некоректни и неотносими спрямо обстоятелствата по делото, поради което съдът ги изключва от доказателствения материал. След като координатите, които отразява справката на жалбоподателя, са различни от тези по процесната снимка, то напълно разбираемо е, че те обозначават и различно място. Както е прието и в *Решение № 359 от 25.02.2022 г. по к.а.н.д. № 3127/2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*, географските координати в статичното изображение не следва автоматично да се пренасят в „Google maps“, тъй като използването на различна координатна система може да изисква предварително конвертиране на данните.

Все в тази връзка следва да се отбележи, че нарушението е установено с мобилна система за видеоконтрол тип TFR1-M, която към датата на заснемането е преминала последваща метрологична проверка, доказано по делото от протокол № 8-32-18/26.10.2018 г. Проверката задължително включва и изследване на GPS системата, която е неразделна част от мобилната система за видеоконтрол. След като резултатът от проверката е за съответствие с одобрения тип, то това иманентно включва и заключение за изправност на GPS системата. При използването на техническото средство липсва човешка намеса при отчитането на географското местоположение - така *Решение № 820 от 09.05.2022 г. по к.а.н.д. № 604/2022 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*. В тази връзка съдът приема, че доказателствената сила на протокола за успешно преминалата последваща метрологична проверка не е оборена по делото.

Същевременно в електронния фиш ясно и конкретно е посочено мястото на извършване на нарушението, като същият адрес е вписан и в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за място на осъществявания контрол. Тези обстоятелства са достатъчни, за да бъде надлежно уведомен жалбоподателят за мястото на извършване на нарушението и да му позволи да организира адекватно и в пълнота защитата си – в този смисъл *Решение № 494 от 07.03.2016 г. по к.а.н.д. № 163/2016 г. на Административен съд – Пловдив*.

Възраженията за недоказаност на авторството на деянието съдът приема за неоснователни. С електронния фиш наказанието глоба е наложено на жалбоподателката Н. в качеството ѝ на собственик на лекия автомобил, с

който е извършено нарушението, и който не е посочил друго лице като фактическия водач съгласно предоставеното му от закона право. Възражението, че процесният автомобил е съсобственост на жалбоподателката и на лицето А.В.Ш. почива на изопачаване на доказателствата по делото и по-конкретно на справката за данни по регистрацията на автомобила. В същата е вписан **само един собственик** и това е жалбоподателката М.З.Н.. По делото не са ангажирани никакви други доказателства автомобилът да е собственост на друго лице. А.В.Ш. е вписан в справката като „подал/получил. СР“, тоест подател/получател на свидетелството за регистрация. Следва да се прави разграничение между собствеността, получаването на свидетелството за регистрация, включително и евентуалното регистриране на ползвател на автомобила. В конкретния случай доказателствата по делото са непротиворечиви, че жалбоподателката е единствен собственик на процесното МПС и те оборват основателността на разгледаното възражение. Аналогична хипотеза в съдебната практика е разгледана в *Решение № 233 от 04.02.2021 г. по к.а.н.д. № 3229/2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*.

За пълнота следва да се отбележи, че дори и в хипотетична ситуация на съсобственост на превозното средство, с което е извършено нарушението, възражението отново би било неоснователно, тъй като всеки един от съсобствениците носи отговорност на самостоятелно основание. Пътят на защита на съсобствениците е чрез възможността за подаване на писмена декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП с данни за друго лице, което е извършило нарушението, но за администрацията **не съществува задължение** да издирва всички съсобственици, нито да изисква от тях попълването на декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП преди да издаде ЕФ - така *Решение № 755 от 28.04.2022 г. по к.а.н.д. № 534/2022 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 392 от 16.03.2016 г. по к.а.н.д. № 64/2016 г. на Административен съд – Благоевград; Решение № 6680 от 04.11.2013 г. по к.а.н.д. № 4065/2013 г. на Административен съд – София*.

Следователно жалбоподателката Н. като единствен собственик на автомобила правилно е определена като субект на отговорността, тъй като съгласно чл. 188 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. *Собственикът се наказва* с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Чрез възможността за подаване на писмена декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП с данни за лицето, извършило нарушението, е създаден механизъм, по който собственикът може да отблъсне понасянето на отговорността за чуждо поведение. По делото нито се твърди, нито се установява жалбоподателката да е подавала писмена декларация в ОД на МВР – Пловдив с данни за друго лице, което да е извършило нарушението. Следователно законосъобразно е ангажирана именно нейната отговорност като собственик на превозното средство. Това е така, защото с

безрезултатното изтичане на срока за подаване на писмена декларация от собственика с данни за друго лице, което да е извършило нарушението, предметът на доказване по делото се концентрира около обстоятелството *кой е бил собственик на автомобила* към датата на деянието, а не кой е бил негов водач. Все в тази връзка неотносими са възраженията, че наказващата администрация не е изследвала кой е водач на автомобила, тъй като при липсата на декларация се санкционира собственикът, а в случая той е установен по делото.

От **субективна страна** деянието е извършено виновно и при форма на вината пряк умишъл. Към момента на осъществяването му жалбоподателката е формирала съзнание за проявлението на всички признаци от състава на нарушението – съзнавала е, че управлява моторно превозно средство, с каква скорост се движи, както и какво е действащото ограничение при движение в населено място и на посочения пътен участък. Следователно в съзнанието ѝ се е отразил и фактът на извършеното превишаване в съответен размер на разрешената максимална скорост на движение, но въпреки това е осъществила деянието си. Формирала е представа и за това, че е собственик на процесния лек автомобил.

За така извършеното от жалбоподателката административно нарушение съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е предвидено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева. Правилно е определена приложимата санкционна разпоредба. В конкретния случай превишаването на разрешената максимална скорост е с 29 км/ч, поради което то попада в приложното поле на цитираната разпоредба, с която се санкционират случаите на превишаване от 21 до 30 км/ч на разрешената максимална скорост в населено място. Правилно е установена стойността на скоростта на движение на автомобила, а именно 79 км/ч. В електронния фиш изрично е посочено, че в него е вписана не измерената скорост, а установената стойност на скоростта, както и че приспаднатият толеранс от измерената скорост е от „минус 3 км/ч“. Следователно установената стойност на скоростта се получава като от измерената скорост, за която в случая се изясни да е 82 км/ч, се извадят 3 км/ч максимално допустима грешка (т.нар. толеранс в полза на водача). След извършване на аритметичната операция се получава и установената стойност на скоростта, а именно 79 км/ч, каквато стойност е посочена и в електронния фиш. Приспадането на максимално допустимата грешка от 3 км/ч като гаранция за правилно измерена скорост е изцяло в полза и в защита на интереса на жалбоподателя, следва от правилото по чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., а в обстоятелствената част на ЕФ изрично е описано, че такова действие е извършено, поради което жалбоподателката е уведомена за механизма, по който е определена установената стойност на скоростта. Стойността на разрешената скорост пък е 50 км/ч, поради което доказано превишаването ѝ е с 29 км/ч.

Видът и размерът на наказанието са определени от законодателя във фиксиран размер и в тази връзка наложеното на жалбоподателката наказание

с електронния фиш е правилно определено и индивидуализирано. По аргумент от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН в случая липсва процесуална възможност за определяне на наказанието под предвидения най-нисък размер.

По делото не се установяват никакви обстоятелства, от които да се приеме, че нарушението представлява маловажен случай, а степента му на обществена опасност е по-ниска спрямо обикновените случаи на нарушения от този вид. Възражението за маловажност на случая поради превишаване на разрешената скорост само с 29 км/ч е **неоснователно**. На първо място превишението на разрешената максимална скорост в населено място с 29 км/ч категорично не е деяние с нисък интензитет на обществена опасност. На следващо място при преценката за маловажност съгласно § 1, т. 4 от допълнителните разпоредби на ЗАНН дължимата съпоставка е с обикновените случаи на нарушения от *съответния вид*, а не с други състави на административни нарушения. Така при всички съставомерни деяния, наказуеми по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, превишаването на разрешената максимална скорост винаги е в границата между 21 и 30 км/ч. Обществената опасност на деяние, при което има превишаване от 29 км/ч на приложимото ограничение на скоростта, не следва да се сравнява с обществената опасност на случаи, когато превишаването е повече от 30 км/ч, тъй като тогава би се касаело за **различен състав**, наказуем с различна санкционна норма и по-тежко по размер наказание. Напълно логично е по-тежко наказуемото деяние да е и с по-завишена обществена опасност, но подобна съпоставка на различни състави на административни нарушения не е аргумент, че деянието на жалбоподателката Н. е маловажен случай. По делото не се доказаха никакви обстоятелства, от които да се приеме, че конкретното деяние разкрива по-ниска степен на обществена опасност спрямо други случаи, при които превишаването на разрешената максимална скорост отново е в границата между 21 и 30 км/ч. Липсата на настъпили вредни последици не е достатъчно основание да се приеме случаят за маловажен, тъй като нарушението е формално, то не изисква какъвто и да е вредоносен резултат, а и не може да се приеме, че в обикновените случаи на този вид нарушения настъпват някакви конкретни вредни последици, за да бъде тяхното отсъствие в случая такова извънредно обстоятелство, което съществено да намалява интензитета на обществената опасност на деянието.

По тези съображения съдът приема, че извършването на нарушението от страна на жалбоподателката е доказано по категоричен начин, а обжалваният електронен фиш е законосъобразен и обоснован и като такъв трябва да бъде потвърден.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски. С оглед неоснователността на жалбата право на разноски възниква единствено за въззиваемата страна, която изрично е направила искане за тяхното

присъждане в писменото становище на лист 2 от делото. Съгласно правилото на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д от ЗАНН, се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. При определяне на размера на възнаграждението следва да се съблюдава правилото на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, съгласно което размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната разпоредба от своя страна препраща към Наредба за заплащането на правната помощ (Обн. ДВ бр. 5 от 17.01.2006 г.). Съгласно чл. 27е от Наредбата възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 150 лева. Препращането е единствено към максималния размер, като съдът определя възнаграждението по справедливост и в рамките на посочената горна граница. В настоящото съдебно производство административнонаказващият орган е защитаван от юрисконсулт, който е представил писмено становище. Съдът намира, че с оглед извършените следствени действия и конкретната фактическа и правна сложност на делото справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който е съобразен с правилата за неговото определяне.

За заплащане на присъдените разноски следва да бъде осъдена ответната страна в процеса – жалбоподателят М.З.Н..

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 вр. с ал. 9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № 3074892 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, издаден от ОДМВР ПЛОВДИВ, с който на М.З.Н., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **100 (сто) лева** за нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА М.З.Н., ЕГН: *****, с адрес: *** да заплати на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ПЛОВДИВ сумата от **80 (осемдесет) лева**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е

ПОСТАНОВЕНО.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____